

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119317857
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6119317857.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senátu zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31575951, proti žalovanému: N. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/XX, XXX XX U., o zaplatenie 857,67 eur s prísl., odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16Csp/78/2020-67 zo dňa 10.12.2020 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a o trovách konania rozhodol tak, že žalobca nemá právo na ich náhradu a žalovanému sa ich náhrada nepriznáva.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaviazat' žalovaného zaplatiť mu sumu 857,67 eur s prísl., ktorý nárok odôvodňoval od úverovej zmluvy uzavretej stranami sporu dňa 02.10.2013, č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovanému poskytol úver vo výške 5.000 eur. Úver mal žalovaný splatiť do 25.09.2019. Keďže žalovaný porušil zmluvné podmienky, žalobca dňa 30.05.2019 úver zosplátnil.

3. Okresný súd Banská Bystrica dňa 15.07.2019 pod sp. zn. 21 Up/793/2019 vydal platobný rozkaz, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 857,67 eur s prísl. a priznal mu aj náhradu trov konania. Platobný rozkaz sa nepodarilo žalovanému doručiť.

4. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

5. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 3 ods. 1; § 41 § 52 ods. 1 až 4; § 53 ods. 1 a 5; § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka; § 9 ods. 1, 2; § 11 ods. 1 z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s poukazom na § 297 písm. b) z. č. 160/2015 Z.z. CSP vec rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže hodnota sporu neprevyšuje 1.000 eur.

6. Prvoinštančný súd zistil, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 02.10.2013 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému celkovú sumu úveru vo výške 5.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 72 pravidelných mesačných splátkach vo výške 108,50 eur, pri RPMN 19,79 %, ročnej úrokovej sadzbe 15,90 % a priemernej hodnote RPMN 18,84 %. Celková suma na zaplatenie tak predstavovala 8.062 eur. Ako termín konečnej splatnosti je uvedené 25.09.2019. Poplatok za poskytnutie úveru bol vo výške 250 eur. Podľa prehľadu splátok a úhrad (č. I. 12 a nasl.) žalovaný z tejto pôžičky spolu uhradil 6.952,53 eur (započítané na istinu 4.181,95 eur, na úrok 2.770,58 eur). Listom zo dňa 27.03.2019 žalobca vyzval žalovaného k úhrade nedoplatku vo výške 238,89 eur a žiadal ho zaplatiť najneskôr do 01.04.2019. Listom zo dňa 30.05.2019 žalobca oznámil žalovanému,

že rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 30.05.2019 a vyzval žalovaného na predčasné splatenie úveru s tým, že jeho dlh predstavuje sumu 917,67 eur.

7. Právny vzťah medzi stranami sporu prvoinštančný súd posúdil ako vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou. Aplikoval zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy a ako všeobecný právny predpis aplikoval Občiansky zákonník. Ako najdôležitejší údaj pre spotrebiteľa považoval údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len RPMN), zohľadňujúci všetky náklady, ktoré spotrebiteľ za úver musí uhradiť a ktorý je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Konštatoval, že zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Za nepochybné považoval to, že v zmluve spomínaný údaj chýba, aj keď je tam uvedená hodnota RPMN, čo však v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nepostačuje. Z uvedeného vyvodil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. Táto absencia spôsobuje fikciu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Do kategórie predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Spotrebiteľ by inak nemohol overiť správnosť takéhoto výpočtu RPMN a tým posúdiť výhodnosť úveru, čo má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 07.12.2018, sp. zn. 11 Csp/164/2018.

8. Vyslovil názor, že nepostačuje, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere má písomnú formu a ust. § 11 ods. 1 písm. a) z. č. 129/2010 Z.z. si nemožno vykladať tak, že musia byť kumulatívne splnené podmienky nedostatku písomnej formy a absencie niektorej z tam vymenovaných náležitostí zmluvy. Preto záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je potrebné prijať pri nedostatku písomnej formy o spotrebiteľskom úvere alebo pri absencii konkrétnych obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Výklad uvedeného ustanovenia musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k podstatným obsahovým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona. Ak zmluva neobsahuje niektorú z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 písm. a), nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma (v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 21Co/10/2015-74 zo dňa 26.11.2015).

9. Konštatoval ďalej, že poplatok vo výške 250 eur za „poskytnutie úveru“ nie je základným plnením úverovej zmluvy a nepredstavuje jej hlavný predmet plnenia. Ani samotná cena nie je vylúčená zo súdnej kontroly, ale primeranosť ceny na jednej strane a tovaru a služieb na druhej strane ako protiplnenie s poukazom na rozsudok C-26/13 a C-143/13).

10. Súd posudzoval celú dohodu o cene/poplatku za poskytnutie úveru, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané (tzv. teória skutočného plnenia). Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011 za neprijateľnú zmluvnú podmienku je treba považovať aj takú, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži záujmom dodávateľa.

11. Za diskutabilnú z pohľadu spotrebiteľského práva považoval aj rozhodcovskú doložku v bode 5.5 predmetnej úverovej zmluvy, z ktorej vyplýva, že ak klient (dlžník) nezaškrtnie tam vyznačené políčko s nesúhlasom, banka neodvolateľne navrhuje, aby prípadné spory z tohto obchodu boli rozhodnuté Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie, čo súd považoval za neakceptovateľné z hľadiska spotrebiteľského práva.

12. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný čerpal úver vo výške 5. 000 eur a poukázal úhradu celkom vo výške 6.952,53 eur, preto žalobu vzhľadom na vyššie odôvodnenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zamietol.

13. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2 CSP tak, že žalobca nebol v konaní úspešný, preto nemá nárok na ich náhradu a úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli, preto mu ich náhradu nepriznal.

14. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Vyslovil svoj nesúhlas s argumentmi súdu prvej inštancie, napadnutý rozsudok považoval za nesprávny, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci, z nesprávnych skutkových zistení, tiež tvrdil, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, všetko v zmysle § 365 ods. 1 písm. h), f) a b) CSP. Poukázal na § 149 až § 154 s tým, že porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvenej v ust. § 150 CSP pre obidve strany sporu sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že tvrdenia žalobcu čo do vzniku právneho vzťahu a výšky dlhu žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel. Preto konštatovanie súdu, že diskutabilná je rozhodcovská doložka a že zmluva neobsahuje všetky náležitosti, nemá oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné ďalšie skutkové tvrdenia, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa § 150 ods. 2 CSP mohol o to strany, vrátane žalobcu, požiadať. Mal preto nariadiť pojednávanie na prejednanie veci, na ktorom by určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré nie. Prvoinštančný súd poukazujúc na § 297 písm. b) CSP ho nemohol aplikovať v prípadoch, ak tvrdený skutkový stav (tvrdenia v žalobe) považoval za nedostatočný. Ak strana si nespĺní svoju povinnosť tvrdenia alebo povinnosť dôkaznú, musí súd vždy nariadiť pojednávanie, lebo musí splniť obligatórnu povinnosť v zmysle § 181 ods. 2 CSP a informovať strany o rozsahu sporných a nesporných skutočností a rozsahu dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné. Postup súdu musí byť pre strany predvídateľný a transparentný. V prejednávanom prípade nebolo možné sankcionovať žalobcu zamietnutím žaloby bez nariadenia pojednávania. Prvoinštančný súd preto nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ust. § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný a prekvapivý postup bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. S poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo/96/2010 zo dňa 20.05.2010 uviedol, že odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiadúci postup súdu v prejednávaní veci, ktorým sú účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva procesný kódex za účelom ochrany jeho práva a právom chránených záujmov. Za takýto prípad je treba považovať aj rozhodovanie bez nariadenia pojednávania, keď na to neboli splnené podmienky. V ďalšom poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, Košiciach, Banskej Bystrici, Nitre, Bratislave a Žiline. Tiež uviedol, že ak súd vydá platobný rozkaz, po jeho zrušení napriek nenapadnutiu nároku žalovaným žalobu zamietne bez toho, aby umožnil stranám adekvátne reagovať na zmenu svojho stanoviska ohľadne uplatneného nároku, ide o prekvapivé rozhodnutie. Konkretizoval rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu v Trenčíne na podporu svojho stanoviska.

15. K rozhodcovskej doložke, ktorú prvoinštančný súd v bode 32. odôvodnenia vyhodnotil ako neakceptovateľnú uviedol, že nie každá rozhodcovská doložka v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná. Za neprijateľnú nie je považovaná taká, keď mal spotrebiteľ reálnu možnosť vybrať si medzi súdnym a rozhodcovským konaním, hoci by aj spor mal byť iniciovaný zo strany dodávateľa. Uviedol, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná a žalovanému nebola upretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.07.2018, sp. zn. 3Cdo/80/2017, podľa ktorého rozhodcovská doložka nevyvoláva nerovnováhu medzi účastníkmi konania, nie je spôsobilá viesť k značnej procesnej nevýhode jednej z procesných strán, ak žalobcovi bola daná možnosť výberu medzi tým, či spor bude rozhodovať rozhodcovský súd alebo všeobecný súd. Rovnako poukázal aj na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III.ÚS/438/2018 a uznesenia Krajského súdu v Bratislave a Trenčíne, ktoré špecifikoval. Poukázal na to, že žalobca upustil od konania na rozhodcovskom súde a návrh na vydanie platobného rozkazu smeroval na Okresný súd Banská Bystrica. Dodal, že uzatvorením rozhodcovskej zmluvy neboli ohrozené ani porušené práva žalovaného ako spotrebiteľa.

16. K predpokladom použitým na výpočet RPMN uviedol, že všetky boli uvedené v zmluve, a to výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru a dátum zmluvy. Poukázal na prílohu č. 2 z. č. 129/2010 Z.z., kde je uvedená základná rovnica vyjadrujúca RPMN s vysvetlením jej symbolov. Zákon nepožaduje ani nepožadoval uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať, ale stanovil tieto predpoklady v zmluve uviesť, čo banka splnila. K uvedenému poukázal na konkrétne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, Nitre, Banskej Bystrici, Žiline, Trnave ohľadom údajov pre výpočet RPMN.

17. V závere uviedol, že jeho odvolanie je dôvodné, preto navrhol rozhodnutie v zmysle § 389 OSP zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku za odvolanie.

18. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

19. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

20. Z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp zn. II. ÚS/78/05).

21. Odvolací súd preto sa v ďalšom zaoberal posúdením, či súd prvej inštancie svojim procesným postupom nezasiahol do práv strán sporu tak, že svojim postupom znemožnil ich stranám sporu realizovať, čím by mohlo dôjsť k odňatiu ich práva na spravodlivý proces a či správne posúdil nárok žalobcu, o ktorom rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým jeho žalobu v celom rozsahu zamietol.

22. Z obsahu spisu a doteraz vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, a to Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 02.10.2013, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 5.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazala vrátiť v 72 mesačných splátkach vo výške 108,50 eur. Uvedenú zmluvu súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú. Tiež správne sa zaoberal jej posúdením podľa Občianskeho zákonníka a Zákona o spotrebiteľských úveroch, no nedostatočne špecifikoval, pre ktoré zákonom predpísané chýbajúce náležitosti zmluvy ju považoval za bezúročnú a bezpoplatkovú. Iba uvedenie tvrdenia, že v zmluve chýbajú údaje na výpočet RPMN bez toho, ktoré konkrétne údaje považoval za chýbajúce nepostačuje na to, aby bolo možné jeho úvahu vyhodnotiť.

23. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 1 - 4 z. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ďalej len OZ).

24. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľné podmienky“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (§ 53 ods. 1 - 3, 5 OZ).

25. Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak nespĺňa kritéria pod písm. a-g (§ 11 z. č.129/2010 Z.z. v znení v čase uzavretia úverovej zmluvy), a rovnako aj posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver vyžaduje § 7 cit. zákona.

26. Neuvedenie týchto zákonných náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky ustanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 Smernice 2008/48.

27. Zákon môže stanoviť, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (viď rozsudok Súdneho dvora - tretia komora z 09.11.2016 vo veci C-42/15).

28. Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou (§ 290 CSP).

29. Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz (§ 295 CSP).

30. V odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré v skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku musí obsahovať aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu (§ 220 ods. 2, 3 CSP).

31. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie sa v prejednávanej veci, z ktorej sa uplatňuje žalovaná pohľadávka, neriadil dôsledne vyššie uvedeným. Vo veci síce správne konštatoval, že Zmluva, uzavretá stranami sporu, je zmluvou spotrebiteľskou, no svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Správne sa zaoberal tým, či Zmluva obsahuje všetky zákon predpísané náležitosti, či nie je potrebné ju vyhodnotiť ako bezúročnú a bezpoplatkovú, či nárok a uplatnený žalobou je možné žalobcovi priznať. Rovnako z obsahu spisu nie je možné overiť, či pri uzatváraní Zmluvy sa dodávateľ dostatočne venoval zisteniu bonity žalovaného.

32. K odvolacej námietke žalobcu, že prvoinštančný súd mal povinnosť vziať za základ svojho rozhodnutia skutkové tvrdenia žalobcu, ktoré mal považovať za nesporné z dôvodu pasivity žalovaného odvolací súd uvádza, že v prejednanom prípade ide o spor voči spotrebiteľovi, kedy zákon ukladá súdu postupovať v zmysle ustanovení § 290 a nasl. CSP, t.j. okrem iného podľa § 295 CSP mohol a mal vykonať aj také dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak by to bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, ktoré mal obstaráť aj bez návrhu. Rovnako môže prvoinštančný súd v rozsudku týkajúceho sa spotrebiteľského sporu, a to aj bez návrhu vysloviť napr., že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo iných zmluvných dokumentoch je neprijateľná (§ 298 CSP). Už z uvedeného je možné usúdiť, že v spotrebiteľských sporoch má súd rozsiahlejšie možnosti realizácie dôkazov, ako je to v nesporebných veciach. Bolo preto správne, ak prvoinštančný súd bez námietok žalovaného vyhodnocoval a zaoberal sa úverovou zmluvou, či táto neobsahuje nekalé zmluvné podmienky a či nároky z nej uplatňované žalobou nie sú vymáhané v rozpore so zákonom. Prvoinštančný súd však svoje zistenia nedostatočne vyhodnotil, preto z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné zistiť a preveriť, čo bolo dôvodom zamietnutia žaloby. Nie je preto možné vyhodnotiť správnosť či nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

33. Je možné preto jednoznačne ustáliť, že napadnutý rozsudok nespĺňa atribúty ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP. Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie je veľmi dôležitou súčasťou rozsudku, preto z neho musí vyplývať, z čoho súd vychádzal pri hodnotení dôkazov a ktoré skutkové tvrdenia

strán boli nimi potvrdené alebo vyvrátené. Odôvodnenie nie je súhrnom súdneho spisu, preto sa v ňom nemajú opisovať kompletne svedecké výpovede, ani texty listinných dôkazov. Obsahom hodnotenia dôkazov je aj opísanie úvahy súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré si odporujú alebo sa vylučujú. Tiež uvedie, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. Je vhodné najprv uviesť dôkazy, z ktorých vyplývajú rozhodujúce čiastkové skutkové zistenia. V prípade rozporov súd odôvodní, prečo konkrétny dôkaz považuje za vierohodný a iný nie. Je pritom potrebné vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v článku 15 Základných princípov CSP a v § 191 ods. 1 CSP. Nie je pritom prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom (viď nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS/114/2018).

34. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že aj keď bol vo veci vydaný platobný rozkaz, ktorý nebolo možné žalovanému doručiť, prvoinštančný súd ho opomenul zrušiť podľa § 266 ods. 3 CSP. Tiež je dôvodné tvrdenie žalobcu, že ak mal prvoinštančný súd pochybnosti o oprávnenosti nároku žalobcu, a keď sa nestotožnil a jeho názormi uvedenými v návrhu, mal žalobcovi poskytnúť priestor na ozrejenie zásadných otázok, rozhodných pre jeho závery. Ak tak neurobil, a zamietol rozsudok po tom, čo vo veci bol vydaný platobný rozkaz, môže to viesť k názoru, že pre žalobcu bol takýto rozsudok prekvapivý. Uvedené skutočnosti odôvodňujú pochybnosti o tom, či prvoinštančný súd procesným postupom neznemožnil žalobcovi realizovať mu patriace procesné práva v takom rozsahu, že mohlo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Je preto dôvodne mať za to, že konaním súdu prvej inštancie došlo k nesprávnemu postupu pri rozhodovaní v predmetnej veci.

35. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a postupom podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zmysle § 391 ods. 2 CSP je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v tomto zrušujúcom uznesení.

36. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude pri dodržaní všetkých procesných predpisov opätovne vyhodnotiť nárok žalobcu s prihliadnutím na to, že voči žalovanému je uplatňované právo ako voči spotrebiteľovi. Bude preto potrebné preveriť, či Úverová zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, či boli splnené všetky zákonné podmienky pri jej uzatvarení, či bola náležite dodávateľom skúmaná bonita žalovaného a pod. Súd prvej inštancie bude povinný svoje nové rozhodnutie riadne odôvodniť tak, aby spĺňalo kritériá uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne opätovne aj o všetkých trovách konania.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne ((dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).